

La CUP, alternativa? Una altra oportunitat desaproveitada

written by Lluita Internacionalista | 6 d'octubre de 2022

Ja vam plantejar el març que era imperiós posar distància del govern d'ERC i JxC, però que això no implicava exigir la qüestió de confiança. Ho vam repetir l'abril per escrit i el juny. En aquell moment ho vam perdre, però el moment polític en què això es concreta és el pitjor escenari. Dèiem *“Perquè l'objectiu no és fer caure el govern, perquè no n'hi ha cap altre, ni tenim un moviment al carrer capaç d'imposar l'agenda política... D'exigir al govern, cal fer-ho amb reivindicacions sentides per la gent, denunciant el seu incompliment i posant l'accent en què cal un gir a l'esquerra i per la independència”*. Avui, en plena batalla entre ERC i JxC i la crisi de govern oberta, és el moment menys apropiat per a defensar l'exigència de la moció de confiança, perquè lluny de posar distància amb els dos partits de govern, s'arregla amb un sector d'ells –els qui fa 5 anys no van defensar la independència quan ho tenien votat- i ens embolica en una troca que no ajuda a les necessitats del poble i les treballadores. Creiem que cal canviar el rumb, partint dels fets recents a partir de la Diada.

A la nostra declaració de la Diada, apuntàvem que la CUP fos el pal de paller necessari per construir una alternativa, que havia d'apostar decididament per la independència i el trencament amb el règim del 78 i girar a l'esquerra donant resposta a les necessitats dels i de les treballadores. Plantejàvem l'interrogant de si acabaria sent-ho o no. No ha passat ni un mes i constatem que s'ha perdut una altra oportunitat.

El moviment popular s'imposa ... malgrat tot

Les xifres i la combativitat de la manifestació de la diada convocada per l'ANC, parlen per si soles. El moviment ha resistit, malgrat tot. I al fer-ho, ha reblat la crisi del Govern i els seus partits, ERC i JxC.

La crida a la mobilització de l'ANC *"Tornem-hi per vèncer, Independència"* on s'afirmava que: *"La victòria de l'1 d'octubre del 2017 i la majoria independentista al Parlament no es poden malbaratar en taules de diàleg amb l'Estat espanyol i baralles internes"*, van ser considerades per Aragonès com ofensives, va denunciar que els atacava a ells i no a l'Estat i va fer públic que no hi aniria. S'estalviava així els xiulets de l'any passat, en mig d'**una bateria d'arguments per desmobilitzar en la seva política autonomista, pactada amb el PSOE, de manteniment del règim**. Junqueras (ERC) hi va afegir que la manifestació de l'ANC *"va en contra de molts independentistes"*. Era clarament un intent de fer fracassar la mobilització, un boicot obert a la lluita al carrer, però **les declaracions van resultar una provocació i va tenir un efecte absolutament contrari: va incentivar la participació, a la vegada que radicalitzava el seu caràcter obertament contra ERC i el govern.**

Fallida del govern ERC-JxC en mans de la mobilització

La crisi de govern va ser immediata, i Aragonès es reunia amb les entitats sense JxC. I l'esquerra s'obria també dins de JxC entre els consellers que no tenen cap intenció de sortir del Govern –amb Jaume Giró al capdavant- i Borràs i Puigdemont, que es reunia amb l'ANC per abordar "aspectes estratègics" i el proper 1-0.

Però l'ANC anava més enllà, amb l'exigència *"0 independència o eleccions"*, i l'amenaça de presentar-se amb una llista cívica, si no s'aprovava una resolució el proper 27 de setembre en el debat de política general amb *"El compromís de les institucions quant a activar la DI el segon semestre de 2023 pot donar el tret de sortida a una gran mobilització ciutadana l'1 d'octubre de 2022, junt amb les institucions, per tal*

d'assegurar que la DI tingui lloc i sigui efectiva".

Immediatament, des d'ERC, començant pel cop de porta de Vilagrà, tots els dirigents van sortir a rebutjar la proposta, ratificant el que Aragonès havia dit a l'ANC a la reunió amb les entitats. Tampoc JxC va trigar a rebutjar-la, però quedava suavitzada per la reunió amb Puigdemont. Mentre, Laura Borràs, , tensa la crisi de govern posant sobre la taula els incompliments d'ERC del pacte d'investidura. El col·lectiu *1 d'octubre*, dins d'ERC segueix qüestionant la direcció.

La fallida del govern és total, esquerdat entre socis i dins de cada partit.

L'enèsima ocasió desaprovechada per la CUP

En aquest panorama és on cal analitzar la posició de la CUP, quan ja eren bastantes les pancartes que a la manifestació de l'11-S equiparaven ERC-JxC-CUP, cosa que fins ara no havia passat de tuits.

I, en lloc d'aplicar el que s'havia acordat en múltiples COP de posar distància dels partits del govern, fem exactament el mateix que ells: va faltar temps per a que sortís el SN de la CUP a desqualificar la proposta afirmant que *"no hi ha cap recepta màgica"* per a la independència, arrengherant-se amb l'autonomisme d'ERC i JxC respecte l'ANC. Això encara és més greu quan la CUP no té un pla alternatiu, menys encara des de que es va deixar de parlar del referèndum també "màgic" que s'havia de fer en aquesta legislatura. La diferència és que , que tot i no tenir cap pla, creiem que la CUP sí que està honestament per la independència.

Per contra, el mateix SN afirmava que apostava per *"generar les condicions de conflicte necessàries per poder exercir el dret a l'autodeterminació"*. Llavors perquè no se li deia a l'ANC, *"seiem a parlar, perquè també volem la independència, però si la volem aplicar, cal construir plegats l'organització i la mobilització necessària"*. Impulsem amb l'ANC la convocatòria a totes les entitats, partits i moviments que ens reclamem de l'1 i el 3 d'octubre, ens posem a construir un pla

de lluita que arrenqui de la defensa de tots i totes les represaliades... aquestes són les tasques que poden fer sortir de l'atzucac en què es troba el moviment. Ens havíem d'haver posat al seu costat per mobilitzar, no deixant aquest espai a Puigdemont, que ara apareix com el "més radical".

La CUP-UNCPG cada cop més formem part de la desesperació del moviment independentista i no pas de l'alternativa necessària i, en la situació actual, això ens enfonsa a la irrellevància política. I això porta a que, davant de les pugnes interburgeses del govern i els partits de l'espai independentista, quedem atrapats en la dinàmica de crisi d'ERC i Junts. Cal un gir urgent de la CUP-UNCPG per construir una alternativa a l'autonomisme del Govern, una política decidida per a conquerir les àmplies capes d'independentistes decebudes que es segueixen mobilitzant, i un gir a l'esquerra entroncant amb les lluites contra la degradació que pateixen la classe obrera i els sectors populars.